

Y als primers jorns de desesperació, de crudel desconhort succehiren després aquells jorns llarchs sens fi, d'aburriment á la vida, d'aclaparament moral que li feyan veurer una vida de mort sens esperances, ambició ni ideals y sa imaginació que xardorosa que corria avans pel terror del pervindre s'habia ara enfonzat en l'abim del passat.

Tot quant avans el feya felis res li deya ara. Sol ab els seus recorts li semblava la vida una carga pesada, molt pesada per éll que sols envejava el passat, que res l'importava el pervindre; Y que habia d'importarli!

Semblava talment que al tancar la feda llosa el cadavre de la Margarideta habian enterrat ab ella les ilusions la esperansa, els ideals de l'Enrich, tot... tot .. menos son amor.

Olot 20 Septembre de 1900.

M.

La matinada era fresqueta, un ayre humit saturat de bones olors cullides als barbellons y farigoles, entraba y sortia pels badius del nas y per la boca atret y empés ab furia per els pulmons que no sabian com ferso per oxigenar els torrents de sanch que hi arrivaban gastada en lo esfor fet á la Pujada de Gegant.

Ja eram dalt de tot, sota nostre hi quedaba l'hostal del Cucut, que'n prou feynes ovirabam gracies á la llum que daba l'esquifida tallada de meló que anaba á colgarse darrera del Salt de Sallent. L'estrella del dia venia al bell sobre de la Font del Bruch y ab sa claror se confonian les primeres albors del dia..

Les bebeques xisclaban á nostre pas y volaban d'assi y d'allá espantades dels gossos que no paraban de saltar pretis y artigues. Nosaltres l'arnia á coll anavam fent via cap á Sa Cot, per més que 'ls gossos glatissen ó encalsessen no hi parabam compte, amunt y fora que al apuntar el dia voliam esser á la fageda d'en Jordá, com que ja clarejava forsa ealia apretar el pas.

Eram tres els cassayres, en Siset, en Lluís y jo, joves tots tres, coneixedors del terré, una central de dos canons cada un y cinch gossos cunillers de bona casta, en quant á tirar dret que responguin els cunills y perdius per nosaltres. Aixís es que esperar podiam que la cassera d'entrada de temporada que cada any solém fer per l'endemá de la Mare de Deu d'Agost, seria enguany de les millors qu'hem fet:

Després d'haber donat prou ensopegades per aquells mals camins arribarem prop de la fageda, sota 'ls arbres encara era fosch, mes al net si hi hagués passat un cunill ja l'hi hauríam fet foch; bon tros lluny encare, cap al cim de cal Teixidor sentiam el glatir dels gossos; encalsan la llebre, deya en Lluís, en Siset més prácticich d'aquesta cassera va dir aixó es la guilla, farém males si la segueixen gayre; veyent que la cosa anaba llarga m'hi vaig asseurer mentres en Siset anava dihent mil pestes de la guineu y de les carrosses ó animals morts que 's troban darrera l'hostal de la Fullaca, quines males olors fan perdre l'olfat als gossos y no saben seguir la petja ó'l rastre de la cassa; mentrestant tot s'anaba aclarint, la boyra s'anaba aixecant y mantenia sempre tallats á un mateix nivell tots aquells tuonets que 'ns enrotllaban, part de mont d'un d'ells, sota la boyra, s'hi sen-